01/11/2019

Η εορτή των Αγίων Αναργύρων στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Κατά το διήμερο 31 Οκτωβρίου και 1 Νοεμβρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η εορτή των Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού.

Την παραμονή της εορτής το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων Βεροίας.

Ανήμερα της εορτής, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων στο Νησί Ημαθίας.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

«Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν, πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύσασθε».

Παραμονή τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ, καί ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει γιά ἀκόμη μία φορά μέσα στή ροή τοῦ χρόνου δύο ἀπό τούς πιό γνωστούς καί προσφιλεῖς ἁγίους της, τούς ἁγίους Ἀναργύ-ρους Κοσμᾶ καί Δαμιανό. Τούς προ-βάλλει καί τούς τιμᾶ γιά νά δεί-ξει ὅτι αὐτό πού ἔχει σημα-σία καί ἀξία γιά τόν Θεό ἀλλά καί γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἀνιδιοτελής προσφορά τῆς ἀγάπης.

Ὅμως ἡ προσφορά τῆς ἀγάπης, γιά τήν ὁποία διακρίθηκαν οἱ δύο τι-μώμενοι σήμερα ἅγιοι Ἀνάργυ-ροι, γιά νά εἶναι γνήσια καί εἰλι-κρινής, γιά νά ἔχει ἀντίκρυσμα καί σημασία καί γιά τούς ἀδελφούς μας πού τήν δέχονται ἀλλά καί ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά ἔχει ἕνα ἰσχυρό καί σταθερό θεμέλιο. Καί τό θεμέλιο αὐτό δέν εἶναι ἄλ-λο ἀπό τήν ταπείνωση.

Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος πιστεύει ὅτι ὅ,τι ἔχει δέν εἶναι δικό του, δέν τοῦ ἀνήκει ἀποκλειστικά καί γι᾽ αὐ---τό εἶναι ἕτοιμος νά τό προσ-φέ-ρει μέ ἀγάπη καί στόν ἀδελφό του.

Μπορεῖ ἀκόμη νά θυσιάσει αὐ-τό πού ἔχει καί αὐτό πού εἶναι γιά νά ἱκανοποιήσει, νά ἀναπαύσει καί νά ἐξυπηρετήσει ὅποιον χρειάζε-ται τή βοήθειά του, ὅποιον ἔχει τήν ἀνάγκη του.

Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος δέν πι-στεύει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου καί γι᾽ αὐτό δέν ἀδια-φο-ρεῖ γιά τούς ἄλλους γύρω του. Ἐνδιαφέρεται γι᾽ αὐτούς καί μερι-μνᾶ γιά τίς ἀνάγκες τους.

Αὐτό ἔκαναν καί οἱ ἑορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι. Προσέφεραν τίς γνώσεις τους, τόν χρόνο τους, τίς δυνάμεις τους, τό ἐνδιαφέρον τους καί τή φροντίδα τους στούς ἀδελφούς τους μέ πολλή ἀγάπη, γιατί ἦταν ἄνθρωποι ταπεινοί καί πίστευαν ὅτι εἶναι χρέος καί ἱερή ἀποστολή νά διακονοῦν τούς ἀδελ-φούς τους καί ἰδιαιτέρως τούς πάσχοντες· εἶναι χρέος καί ἱε-ρή ἀποστολή νά ἀξιοποιοῦν ὅ,τι τούς εἶχε δώσει ὁ Θεός γιά νά βοη-θοῦν καί νά θεραπεύουν τούς ἀσθε-νοῦντες ἀδελφούς τους, ὅ-ποιοι καί ἄν ἦταν αὐτοί.

Ἡ ταπείνωση ὅμως δέν εἶναι μό-νο τό θεμέλιο καί ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ἀγάπης τοῦ ἑνός ἀν-θρώπου πρός τόν ἄλλο. Εἶναι καί ἡ προϋπόθεση γιά τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν». Καί ἔτσι οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, οἱ ἅγιοι Κο-σμᾶς καί Δαμιανός, μέ τήν ταπεί-νωσή τους ὄχι μόνο πρόσφεραν τήν ἀγάπη καί τήν ἴαση στούς ἀν-θρώπους τῆς ἐποχῆς τους, ἀλλά καί ἔγιναν ἀποδέκτες τῆς χάριτος καί τῶν πλουσίων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ.

Καί αὐτές ὅμως τίς πλούσιες δω-ρεές τοῦ Θεοῦ καί τή χάρη πού ἔλα-βαν οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι καί μέ τήν ὁποία θερά-πευ-αν ὅλες τίς ἀσθέ-νειες τῶν ἀνθρώ-πων, τίς δια-χειρίσθηκαν μέ ταπεί-νωση, καί ἔτσι ἔζησαν στή ζωή τους, ὥστε νά τιμηθοῦν καί νά δοξασθοῦν ἀπό τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο τούς κατέστησε μετόχους τῆς οὐρανίου βασιλείς του ἀλλά τούς ἔδωσε καί τή χάρη νά θαυματουργοῦν καί μετά τήν κοίμησή τους, εὐεργετώ-ντας μέ τίς θεραπεῖες καί τά θαύ-ματά τους τούς ἀνθρώπους.

Αὐτή τήν πορεία τους μέσα στόν κόσμο συνοψίζει καί ὁ ἱερός ὑμνο-γράφος πού ἀκούσαμε πρίν ἀπό λίγο, ὑπενθυμίζοντάς μας ποιός θά πρέπει νά εἶναι ὁ τρόπος καί τῆς δικῆς μας ἀναστροφῆς καί δια-γωγῆς στήν ἐπίγεια ζωή μας.

«Μεγάλων ἀξιωθέντες δωρεῶν, πανεύφημοι, ἐν ταπεινότητι βίου ἐν τῇ γῇ ἐπολιτεύσασθε».

Ἄν καί ἀξιωθήκατε, λέγει, μεγά-λες δωρεές, ζήσατε τή ζωή σας στή γῆ μέ ταπεινοφροσύνη.

Καί ἄν ἔτσι ἔζησαν οἱ ἅγιοι Ἀνάρ-γυροι, χωρίς δηλαδή νά ὑπερη-φανεύ-ο-νται καί χωρίς νά κομπά-ζουν γιά τά χα-ρίσματα καί τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, γιά τά θαύματα καί τίς θε-ρα-πεῖες πού ἐπιτελοῦ-σαν, μέ πόσο με-γαλύτερη ταπεί-νωση θά πρέπει νά ζοῦμε ἐμεῖς, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχου-με τίς μεγάλες αὐ-τές δωρεές πού εἶ-χαν οἱ ἅγιοι Κο-σμᾶς καί Δαμια-νός!

Ἀντίθετα ὅμως ἐμεῖς ὑπερη-φα-νευ--ό-μασθε καί καυχόμασθε γιά τά δῆ-θεν προσόντα μας καί γιά τίς δῆ--θεν ἀρετές μας, νομίζοντας ὅτι μόνοι μας τά ἔχουμε ἐπιτύχει καί δέν τά ὀφείλουμε στόν Θεό, καί ἀντί νά φερόμεθα μέ ταπείνωση, νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τίς δωρεές του καί νά τίς ἀξιοποιοῦμε γιά χάρη τῶν ἀδελφῶν μας, ἐμεῖς μιμούμεθα τόν ὑπερήφανο φα-ρι-σαῖο μέ ἀποτέλεσμα νά ἐξορ-γίζου-με τόν Θεό μέ τήν ὑπερηφά-νειά μας καί νά στε-ρού-μεθα τή χάρη του.

Τιμώντας ὅμως ἀπόψε τούς ἁγί-ους Ἀναργύρους, ἄς ἀποφασίσου-με καί ἐμεῖς ταπεινά νά μιμηθοῦμε τό παράδειγμά τους, ἄς ἀποφασίσουμε νά μιμη-θοῦ-με τήν ταπείνωσή τους, καί ἄς τήν κά--νουμε θεμέλιο τῆς ζω-ῆς μας, ὥστε νά εὐαρεστοῦμε τόν Θεό καί νά ἀξιωθοῦμε νά βροῦμε χάρη καί ἔλεος καί σέ αὐτή τή ζωή ἀλ-λά πολύ περισσότερο στή μέλλουσα καί οὐρά-νια διά πρεσβειῶν καί τῶν ἑορταζομένων ἁγίων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ, ἐκεῖ ὅπου τά χαρίσματα καί ὅλα ὅσα ἔχουμε θά φανοῦν ξεκάθαρα ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ καί ὄχι δικά μας, ὅτι εἶναι χαρίσματα, μᾶς τά χάρισε ὁ Θεός. Καί ἄν ἐμεῖς πάλι κοπιάσαμε νά ἀποκτήσουμε κάτι, καί αὐτό πάλι ἔγινε μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Διότι χωρίς τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, δέν μποροῦμε νά ἐπιτύχουμε τίποτε στή ζωή μας. Βλέπετε μεγάλους ἄνδρες, μέ πτυχία, μέ διδακτορικά, μέ σοφία καί μιά σταγόνα αἵματος νά στάξει στό μυαλό τους, πᾶνε ὅλα, χάθηκαν ὅλα. Χάθηκε καί ἡ σοφία, χάθηκαν καί τά ἐπιτεύγματα, χάθηκαν τά πάντα. Ἐνῶ, ὅταν κάποιος εἶναι ταπεινός, ὅ,τι τοῦ προσφέρει ὁ Θεός λέει «δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι». Ὁ Κύριος τά δίδει, ἀλλά κάποια φορά καί ὁ Κύριος τά παίρνει «εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένο». Ἀμήν.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χρι--στοῦ καί μέλη ἐκ μέ-ρους».

Πολλές φορές ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, ἀκολουθώ-ντας τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τονίζει κα,ί ὑπογραμμίζει τή στενή σχέση πού ἔχουν ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό τόσο μεταξύ τους ὅσο καί μαζί του. Αὐτό κάνει καί στό σημερινό ἀποστολικό ἀνά-γνω-σμα, ἀπευθυνόμενος πρός τούς χριστια-νούς τῆς Κορίνθου. Ἀλλά δέν πε-ρι-ο-ρίζει αὐτή τή σχέση σέ μία τυπική κοινωνική σχέση. Δέν τήν περιορίζει σέ μία σχέση προσωπι-κῆς γνωριμίας ἤ ἔστω κοινωνικῆς ἐπαφῆς. Οὔτε ἀκόμη τήν περιγρά-φει ὡς μία σχέση πού ὀφείλεται στίς κοινές ἀπόψεις καί ἀντιλή-ψεις πού μοιράζονται ὅσοι πιστεύ-ουν στόν Χριστό.

Ἡ σχέση τῶν πιστῶν μεταξύ τους ἀλλά καί μέ τόν Χριστό εἶναι μία σχέση οὐσιαστική καί πνευματική, μία σχέση ἑνότητος τῶν πιστῶν μέ τόν Χριστό.

Γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρω-πος εἶναι δημιούργημα καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού ἔπλασε μέ τά ἴδια του τά χέρια. Εἶναι δη-μι-ούρ-γημα τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ὁποίου ἔγινε ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἄν-θρω-πος. Εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ πού

ἔλαβε τή χάρη νά κοινω-νεῖ τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Χρι--στοῦ καί νά ἑνώ-νε-ται δι᾽ αὐ--τῶν μέ τόν Χριστό καί μέ τούς ἀδελφούς του στό κοι-νό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, διά τῆς ὁποίας διαιωνίζεται ἡ πα--ρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κό-σμο.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ἡ ἕνωση τοῦ πιστοῦ τόσο μέ τόν Χριστό ὅσο καί μέ τούς ἀνθρώπους δέν εἶναι θεω-ρητική ἀλλά οὐσια-στι-κή καί ὀργα-νι-κή, ἐφόσον συναπαρ-τί-ζουν τό ἴδιο θεανθρώ-πι-νο σῶμα.

Ἡ σχέση αὐ--τή τοῦ πιστοῦ μέ τούς ἀδελφούς του καί μέ τόν Θεό αἰ-τιο-λογεῖ καί τή σχέση τῆς ἀγά-πης, τήν ὁποία ὁ Χρι---στός ἔθεσε ὡς τό μο--ναδικό κριτήριο βά-σει τοῦ ὁ-ποίου θά κρί-νει τούς ἀνθρώπους κατά τήν ἡμέρα τῆς μελλού-σης κρί--σεως, καί ἐδράζεται σ᾽ αὐτήν ἀκριβῶς τήν πραγματικότητα, τήν ὁποία περιγράφει στό σημερινό ἀπο-στολικό ἀνάγνωσμα ὁ ἀπόστο--λος Παῦλος. «Ὑμεῖς ἐστε σῶμα Χρι---στοῦ καί μέλη ἐκ μέ-ρους».

Ἐφόσον ὅλοι οἱ ἄν--θρω----ποι εἴμα-στε μέλη τοῦ ἴδιου σώματος καί μά-λιστα τοῦ σώματος τοῦ Χρι-στοῦ, τότε ἡ ἀγάπη στούς ἀνθρώ--πους ὅπως καί ἡ ἀγάπη στόν Θεό εἶναι αὐτο--νό--η--τη ἀναγκαιότητα. Για--τί δέν εἶναι δυνατόν τό ἕνα χέ-ρι νά ἀδιαφορεῖ γιά τό ἄλλο, ἤ τό ἕνα μέλος νά ἀνέχεται νά βλά-πτε-ται ἤ νά ὑπο--φέ--ρει ἕνα ἄλλο· ἤ, ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος, «εἴ----τε πάσχει ἕν μέλος συμπάσχει πάντα τά μέ--λη· εἴτε δοξάζεται ἕν μέ--λος, συγχαίρει πάντα τά μέλη».

Αὐτή ἡ πραγματικό--τη--τα τοῦ σώ-μα-τος τοῦ Χρι--στοῦ, τοῦ ὁποίου ὅ--λοι οἱ πιστοί εἴμεθα μέ--λη, ἀποδει-κνύεται καί μέ--σα ἀπό τή ζωή τῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μό--νο κατά τήν ἐπίγειο ζωή τους ἐφήρμοσαν τήν ἐν--το--λή τῆς ἀγάπης, μιᾶς ἀγά-πης πού ὑπερ--βαίνει τά ὅρια τοῦ ἀτο--μι--σμοῦ καί γίνεται θυ--σια--στική γιά τόν πλη--σίον καί τόν Θεό, ἀλλά καί μετά τήν κοίμησή τους συνεχί--ζουν νά δροῦν μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλη τῆς ἐν οὐρα--νοῖς θριαμβευ--ού--σης Ἐκ--κλησίας, πού εἶναι παρόντα στή ζωή τῆς ἐπί γῆς στρατευο--μέ--νης Ἐκκλησίας διά τοῦ μυ--στηρίου τῆς θείας Εὐ--χα-ρι-στίας, ἀλλά καί διά τῶν τιμίων τους λει--ψάνων, τῶν ἱερῶν εἰ--κό-νων τους, τῶν θαυ--μά--των πού ἐπι-τελοῦν καί τῆς ἑορτῆς τῆς μνήμης των.

Αὐτή τήν ἀγάπη, λοι--πόν, πού βίω-σαν καί προσέφεραν οἱ ἅγιοι ἐν ζωῇ, αὐτή τήν ἀγάπη πρός συ-νάν-θρωπο καί ἰδι--αιτέρως πρός τόν ἀ--σθε--νοῦντα καί πάσχο--ν--τα συνάν-θρωπο πού προσέφεραν ἀναργ--ύ--ρως, πού προσέ--φεραν δωρεάν οἱ ἐορ--τα--ζόμε--νοι σήμερα ἅγιοι Ἀνάρ--γυροι Κοσμᾶς καί Δα--μια--νός, θε-ρα-πεύον--τας τούς ἐν ἀσθενείαις κα--τα--κειμένους ἀδελ--φούς τους, αὐτή τήν ἀγά--πη συνεχίζουν νά προσ--φέ--ρουν καί σήμερα διά τῶν θαυμά-των τους πρός ὅσους αἰτοῦνται τή χάρη τους καί ἐπι--καλοῦνται τή βοήθειά τους.

Καί τήν προσφέ--ρουν, διότι μᾶς θεω--ροῦν ἀ--δελ--φούς τους, μᾶς θεω--ροῦν μέλη τοῦ κοινοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού δοκιμαζό--μα--στε βα--δί--ζοντας τόν δρόμο πού πορεύ-θη-καν καί οἱ ἴδιοι μέχρι νά φθά-σουν στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, τιμών--τας σήμερα τούς ἁγίους Ἀναργύρους ἄς ἐμπνευ---σθοῦμε καί ἄς παρα--δειγ----ματισθοῦμε ἀπό τήν ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη τους πρός τούς ἀν--θρώ--πους· καί ἄς συνειδητο--ποιή--σουμε αὐτό πού μᾶς διδάσκει καί σή--με--ρα ὁ ἀπό--στολος Παῦ--λος, ὅτι δηλαδή εἴ-μαστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους.

Καί εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητο--ποι-ή--σουμε ὄχι μόνο γιατί διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ θά μπο--ρέσουμε νά βαδίσουμε τόν δρόμο πρός τή σω--τηρία, ἀλλά καί θά συμβάλ--λου--με οὐσιαστι--κά στήν ἐπίλυση τῆς κρί--σεως πού ταλανίζει τήν κοινωνία μας, τήν πατρίδα μας καί ὁλό--κλη--ρο τόν κόσμο. Γιατί ἄν βλέπουμε στό πρό--σωπο τοῦ διπλανοῦ μας ἕνα μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χρι-στοῦ, τότε ἡ στά----ση καί ἡ συμπε--ρι--φορά μας θά εἶναι μόνο στάση καί συμπεριφορά ἀνιδιοτελοῦς ἀγά-πης, ἡ ὁποία λύει πάντοτε ὅλα τά προβλήματα τοῦ κό--σμου.

Καί αὐτό, ἀδελφοί μου, εὔχομαι νά γίνει πραγματι--κό--τη--τα διά πρε-σβει-ῶν τῶν ἑορτα-ζο-μένων ἀ--γίων Ἀναρ-γύρων καί στή δική μας ζωή. Καί τότε πράγματι θά τιμήσουμε τούς ἁγίους Ἀναργύρους. Ὅλοι ἤρθαμε γιά νά τούς τιμήσουμε καί ἤρθαμε γιά νά ζητήσουμε καί τή χάρη τους καί τήν εὐλογία τους καί τήν ἴαση καί τή θεραπεία, ἀλλά ἐάν δέν βαδίσουμε ὅπως βάδισαν καί ἐκεῖνοι, ἔχοντας δηλαδή αὐτή τήν ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπο ἀλλά καί πρός τόν Θεό, ἴσως εἶναι ἄδικος ὁ κόπος μας, ἐάν δέν ἀποκτήσουμε αὐτή τήν ἀγάπη πού ὑπερβαίνει τίς δυσκολίες, πού ὑπερβαίνει τά ἐμπόδια καί βλέπει μόνο στό πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ, βλέπει τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, βλέπει ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἕνα σῶμα, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δέν θά ὠφεληθοῦμε. Πολλές φορές οὔτε τά κεριά μας, οὔτε τά πρόσφορά μας πιάνουν τόπο ὅσο θά πιάσει μιά ἀγάπη ἀνιδιοτελής πρός τόν Θεό καί πρός τόν ἄνθρωπο. Καί τότε νά εἶστε βέβαιοι ὅτι θά τιμήσουμε τούς ἁγίους Ἀναργύρους, ἀλλά θά λάβουμε καί πλούσια τήν εὐλογία καί τήν ἴαση.